

KOMMENTÁR A SZŰZANYA 2008. JANUÁR 7-I ÜZENETÉHEZ

Előszó

A közelmúltban Vassula megosztott egy üzenetet velünk, amelyet a Szent Szűztől kapott. Vassula és John Abberton atya hozzáfűznek ezen üzenetekhez némi magyarázatot, hogy segítséget nyújtsanak az üzenet pontosabb értelmezéséhez. Vassula először is arra emlékeztet bennünket, hogy már olvashattunk hasonló dolgokról.

Hogyan is értelmezzük tehát a Szűzanya Vassulának adott üzenetét?

Először is, fontos leszögezni, hogy az egyetlen új dolog ebben az üzenetben nem más, mit az a megállapítás, hogy a megjövendölt próféciák bekövetkezéséhez közelebb kerültünk. Az *Igaz Élet Istenben* üzenetek tartalmaznak apokaliptikus és dramatikus elemeket, például ilyen az 1995. április 28-án kapott üzenet is, amikor Jézus arról a napról beszél, amit a Szentírás az Úr napjaként emleget:

„Fehér lovon érkezem, az igazságosság harcosa, ítéletet fogok hirdetni szentjeim, apostolaim, és prófétáim előtt, a sárkány ellen, a vadállat a hamis próféta, vagyis a második vadállat és a három undorító lélek ellen, és kardommal megverem őket”

Beszél a sátán követőiről is, akik beszivárogtak az Egyházba. Azt mondja:

„Mindegyiküket kiirtom és tűzbe vetem. A többit pedig leheletem tüze fogja elpusztítani.”

De milyen tüzről van itt szó? A mi Urunk többször is tűzhöz hasonlítja leheletét. Ebben az üzenetben a Lehelet szó nagy kezdőbetűvel íródott, hiszen ez a tüzes lehelet maga a Szentlélek. A Szentlélek a tűz, amely a mennyből száll alá.

Vassula azt javasolja, hogy mikor ilyen szimbolikus részeket olvasunk, mindig próbáljuk megfejteni annak spirituális értelmét.

Nem kell mindig valamiféle fizikai, földrajzi változásokra gondolnunk, hanem olyan lelki változásokra, amelyet az ÚJ Pünkösöd hoz el mindannyiunk számára, és arra, hogy miként fog az IGAZSÁG nyilvánvalóvá válása (a KARD) ítéletet hozni, különösen azok életében, akik itt a földön szüntelenül visszautasították az Evangéliumot.

Ezt mind megjövendölték a Szentírásban, az Ó- és Újszövetségben egyaránt.

Természetesen, ahogy olvassuk Szűzanya üzenetét, meg kell engednünk, hogy az eljövendő fenytések, büntetések – ha valóban arról van szó – valóban magukba foglalnak aktuális fizikai eseményeket is. A nyelvezet vitathatatlanul utal földrajzi és történelmi eseményekre is.

„A Föld tűzfolyókat fog ontani belsejéből.”

Hasonló képeket kapott a Szűzanyától Gobbi atya is, a Máriás Papi Mozgalom vezetője, amely mozgalom már a korai IÉI kötetek egyikében is említésre kerül. Az egyik üzenet, 1993. szeptember 15-én, szintén hangsúlyozza a közeledő tüzesőt, s arról is beszél, hogy az emberiség nagy része elpusztul. Ugyanabban az üzenetben, bár nem megnevezve az akitai jelenések és üzenet is említésre kerül. Hasonló jövődőléseket tartalmaznak a garabandali üzenetek, amelyek szintén említést kaptak az IÉI kötet egyik fejezetében és a MPM könyvben is.

Sokat lehetne ezen elmélkedni, de még annál is fontosabb, hogyan is reagáljunk az üzenetre a mi személyes életünkben.

Maradjunk a spirituális értelmezésnél, hisz ezen üzeneteknek mindig ez a legfontosabb. Először is az üzenet kihívás. Arra kér, hogy nézzünk szembe önmagunkkal, és kérdezzük meg: tényleg Krisztus követői vagyunk? Valóban elfogadjuk az *Igaz Élet Istenben* üzeneteket? Mindannyian veszélyes korszakban élünk. Ellenségeink, nem mindig láthatóak, de léteznek és valódiak. Komolyan vesszük ezt a harcot?

Az első keresztények nagyon sokat szenvedtek hitükért, és inkább a halált választották, mintsem, hogy megtagadják Krisztust. Sok áldozatot vállaltak, amely legtöbbször a végső áldozathoz vezetett.

Kényelmes életet élünk? Milyen áldozatokat hozunk? Ha visszagondolunk az 1917-es fatimai üzenetek tartalmára, láthatjuk, hogy a Szűzanya arra kér bennünket, hogy „jó életet éljünk”, ami azt jelenti, hogy ajánljuk fel életünk minden áldozatát. Más szóval az első áldozatok, amelyeket felajánlhatunk, azok, amelyekkel akkor találkozunk, amikor a kereszténységet hivatásunknak, élethelyzetünknek (családi állapot), lakóhelyünknek megfelelően próbáljuk élni. Sok esetben ez elég is. Csak gondoljunk a Pakisztánban élő keresztényekre!

Sokaknak a tehetős Nyugaton, több áldozatot kellene hoznia, de a több nem mindig jelent nagyobbat. Soha egy napot sem engedhetünk meg elmúlni áldozatvállalás nélkül. Lehet, hogy csak több kis dologra futja az erőnkéből. Fontos, hogy ne vállaljunk többet, mint amennyit Isten kér tőlünk, és ne gondoljuk, hogy erőnket meghaladó áldozatot kér tőlünk. El kell kerülnünk a gögőt. Nem kaptunk engedélyt arra sem, hogy egészségünket károsítsuk.

Nem szükséges listát készíteni a különböző áldozatokról, amelyeket önként meghozhatunk. Nem kerül nagy erőfeszítésbe egyikünknek sem, hogy eldöntse, mit tud megtenni. Minden esetre a legfontosabb, hogy elfogadjuk azokat az áldozatokat, amelyeket az *Igaz Élet Istenben* üzenet mellett való elkötelezettségünk hoz magával, ami akár több és jobb imádságot, vagy a szegények szolgálatát, tanúságtételt vagy életünk egy aktuális helyzetének elszenvetését is jelentheti Krisztussal egységben. Az üldöztetés türelmes elviselése is egy lehetőség.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy életünket szüntelen komorságban éljük... Avilai Szent Teréz így imádkozott: „Uram szabadíts meg minket a savanyú szentektől!” Nem kívánja tőlünk senki, hogy minden kedvenc időtöltésünknek háttér fordítsunk. Nagyon is szükségünk van a pihenésre, lazításra e nehéz időkben. Elmehetünk szórakozni is, csak mindig olyan kikapcsolódást válasszunk, amelyet az Úrral tehetünk. Ha olyan helyre, vagy tevékenységre hívnak, amelyről tudjuk, hogy az Ő társaságában nem mehetünk, akkor jobb, ha otthon maradunk. Ez is egy áldozat, amelyet annak érdekében teszünk, hogy hűségesek maradjunk Istenben elkötelezett Igaz Életünkhöz. Az Úr nem azt akarja, hogy szomorú keresztények legyünk és azt sem, hogy remeteségbe vonuljunk. Aki remete, éljen aszerint, de még akkor is legyen vidám! Minden tevékenységünk az Ő jelenlétében történik, akár tudunk róla, akár nem. Mint az Igaz Élet Istenben üzenetek olvasói arra kaptunk meghívást, hogy megéljük a „mi, ketten” (we, us) valóságát. Ez magába foglalja azt, hogy nem vétkezünk és felajánlunk MINDENT, amit teszünk, gondolunk vagy mondunk egységben a Két Szívvel.

Jézus velük van mindig, akár templomban vagyunk épp, akár moziban. Mivel Ő velünk jár, figyelniük kell arra, hogy Ő mit akar, s ennek megfelelően kell döntenünk, hogy mit akarunk látni vagy sem, megtenni vagy sem ezen az alapon. Legyünk körültekintőek, nehogy haszontalan, gyümölcsöt nem hozó tevékenységekre pazaroljuk időnket, ugyanakkor óvakodjunk az aggályoskodástól a szabadidőnket illetően, megtalálva ebben a kérdésben is a helyes egyensúlyt a mindennapi életünkben.

A Szűzanya üzenetének legnagyobb kihívását a végére hagytam. Azt kéri Vassulától és tőlünk, hogy legyünk összeszedettebbek az imádságban. Ismételten szembetaláljuk magunkat az áldozathozatal szükségességével. A lelki élet egyik legnagyobb titka az összpontosítás. Talán így fogalmazhatnánk meg: mindent, amit teszünk imádsággá formálható. Nem szükséges különösebb erőfeszítés sem, csak ennyit kell mondanunk: Uram, felajánlom ezt vagy azt neked stb., és aztán a legnagyobb figyelemmel (összpontosítással) tegyük, bármi is az, amit csinálunk. Ahogy például a bencés szerzetes, akik a gyertyaöntés munkálatait, vagy a kerti munkát is felajánlja Istennek. Hogy jó felajánlás, „jó imádság” legyen belőle, oda kell figyelnie arra, amit csinál. A jó imádság pedig arra tanít bennünket, hogy hogyan összpontosítsunk és legyünk tudatában Isten jelenlétének bármikor a nap folyamán.

Szakítanunk kell a szétszórt imádsággal, amelyben már a még hátra lévő nap teendőinkre gondolunk. Természetesen nem tudjuk elkerülni a szórakozottságot, de ilyenkor újra össze kell szednünk a figyelmünket. Az erőfeszítés és szívünk szándéka számít.

Az „áldozathozatal” (immolation – ang.) kifejezés értelmezése problémát okozhat. Mit is jelent ez? Az eredeti angol szó jelentése: „tűz általi halálra vetni valakit”. Ez egy hasznos tanács számunkra, mert énünknek van olyan része, és vannak olyan részünket képező dolgok, amelyeknek meg kell halniuk. Az elkényeztetett, önző énünknek meg kell gyógyulnia és a gyógy mód: „Halj meg önmagadnak!” Ez azt jelenti, hogy mondj „NEM”-et éned ezen részére. Fegyelmezettséget jelent és áldozatot. A böjt különböző formái részét képezik ennek a gyógyulási folyamatnak. Az áldozathozatal (immolation) magába foglal valamit a „felajánlás” jelentéstartalmából is. Mit ajánlok fel Istennek? Ha megengedem a Szentlélek tüzének, hogy megtisztítson, akkor ami már lelkileg halott bennem az véglegesen elpusztul és eltűnik. Amit Istennek felajánlhatok ezután az a tűzben megtisztított önmagam. Isten szeretete éghet bennem és megöli bűneimet és tökéletlenségeimet. Nyilván nem gyógyulunk meg egy nap vagy egy év alatt, de a szándékunk az, ami nagyon fontos. Végére is ez Isten munkája és én csak együttműködöm vele. Szintén megtisztulhatok az engedelmisség áldozata által is. Az engedelmisség egy igazi áldozat lehet: a büszkeség megtagadása, és az alázat választása (sőt egyes esetekben a megaláztatás, megalázkodásé). „Aki megalázza önmagát, felmagasztaltatik.”

Ahogy a bevezetőben utaltam rá, nincs semmi új az üzenetben. Talán szokatlan számunkra a meghívás, hogy „semmisítsünk meg” mindent, amik vagyunk, hogy megnyerjük mindazt, ami Krisztus. Alapjában véve ugyanazt az életszentségre való felhívást olvashatjuk, amelyet már olvashattunk az üzenetekben. Éljük meg az Üzeneteket és egységben leszünk Istennel. Mi többet kellene tudnunk ezen kívül?